

udmærket godt sige uden at komme i Strid med det, der sker for Øjeblikket, saa meget mere som de ikke har Ansvar for, hvad der sker. Over-Skyldraadet bestaar ikke af et Flertal af Radikale og Socialdemokrater, aldeles ikke. Der er af de 16 Medlemmer tre Socialdemokrater og, saa vidt jeg husker, ikke en eneste af det radikale Venstre. (Afbrydelse). Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen siger: Godsinspektør Berthelsen, og det er ogsaa rigtigt. Men et Over-Skyldraad, blandt hvis 16 Medlemmer der kun findes een radikal Venstremand og 3 Socialdemokrater, kan ikke berettigede de Herrer til at gøre et politisk Nummer ud af dette Spørgsmaal eller prøve paa derigennem at hverve sig Stemmer ved det forestaaende Folketingsvalg. Ja, de kan naturligvis gøre det; naar de bruger det paa samme Maade, som de ellers bruger politisk Stof i deres Presse og i deres Taler, kan det naturligvis lade sig gøre, og der er vel nok en Del Vælgere ude paa Landet, som ikke kan retlede dem, naar de fremsætter saadanne Paastande. Men hvis de gør det, gør de det ikke med Rette.

Med Hensyn til, at de smaa Ejendomme i Henhold til Loven bliver sat højere i Værdi end de store, skal jeg blot henvise til den første Vurdering i 1904. Ved den var Gaarde paa over 12 Tdr. Hartkorn sat til 6 010 Kr. pr. Td. Hartkorn, Gaarde paa 1—12 Tdr. Hartkorn til 5 827 og Landbrugshuse fra 1 Td. Land til 1 Td. Hartkorn til 12 219 Kr. pr. Td. Hartkorn. Dette viser altsaa, at Lovens Princip rigtigt anvendt maatte føre til, at de smaa Ejendomme blev sat relativt meget højere i Ekdoms-skyldværdi end de store Ejendomme. Men det er Lovens Skyld, det har, som allerede sagt, Socialdemokratiet ikke nogen som helst Skyld i, thi vi stemte imod Loven; det var Venstre og, som det den Gang hed, Højre, der gennemførte Loven, og som derfor maa have det hele og fulde Ansvar.

Forskellige Talere har saa sagt, at det er dog et urimeligt Tidspunkt at gennemføre en Forhøjelse, saaledes som de økonomiske Forhold ligger for Øjeblikket. Jeg undrer mig over, at Rigsdagsmænd kan faa sig selv til at staa op her og bebrejde Over-Skyldraadet, at det søger at faa Vurderingerne bragt i Overensstemmelse med den virkelige Handelsværdi. Aarsagen til, at der overhovedet maa skrides ind paa nærværende Tidspunkt, er jo den, at Vurderingsraadene de paagældende Steder har vurderet de paagældende Ejendomme

forkert, har vurderet dem for lavt, og jeg synes, at med mindre de Herrer er tvunget til at forsvare, hvad som helst deres Vælgere kommer og forlanger af dem, vilde det være rimeligt, om man rettede Bebrejdelsen mod de paagældende Vurderingsraad ude i Kommunerne og ude i Kredsene, fordi de har vurderet galt. Dog, man kan vel ikke vente sig, at Repræsentanterne for de paagældende Egne skulde tage det fornuftige Standpunkt at bebrejde Vurderingsraadene, at de har vurderet for lavt, men, som sagt, dette er Aarsagen til, at der nu maa røres ved dette Spørgsmaal.

Nogen stor økonomisk Betydning har Forholdet jo ikke. Man kan sige, at det Beløb, hvorefter man beregner Formuen af den paagældende Ejendom, bliver saa meget større, og de paagældende skal altsaa betale Formueskat deraf, men vi hørte forleden det ærede Medlem Hr. Henningsen, der er Næstformand i Landsoverskatteraadet, sige, at Landsoverskatteraadet vil ikke forlange Efterbetaling af Formueskat i den Anledning. Og med Hensyn til de kommunale Skatter er Forholdet det, at om alle Ejendomme i en Kommune stod dobbelt saa højt i Ejendoms-skyldværdi, kom de enkelte, for saa vidt Forholdet er nogenlunde rigtigt, ikke til at betale større Skatter af den Grund. Thi det, der skal betales i Ejendomsskat i Kommunerne, er jo et fast Beløb, der fordeles paa hele det Ejendomsskyldsbetøb, der er i Kommunerne; er dette stort, bliver Promillen mindre, og omvendt.

Saa kan man sige: Ja, men naar man nu forhøjer Værdien for de smaa Ejendomme, saa faar disse en forholdsvis større Beskatning end de store Ejendomme. Og det er fuldstændig rigtigt, men det er jo ikke Over-Skyldraadets Skyld, det er slet ikke Regeringens Skyld, der ikke har noget som helst med det at gøre, det er Lovens Skyld, og Loven har Højre og Venstre Ansvar for. Endvidere er det de Vurderingsmyndigheders Fejl, der ikke er til at faa til at vurdere rigtigt, for ingen skal bilde mig ind, at disse Folk ikke kunde vurdere rigtigt, hvis de virkelig vilde. Det viser sig nemlig, at saa snart der er Tale om de store Ejendomme, saa er Afvigelsen fra Salgsværdien ikke ret stor; saa naar man temmelig nær op til den virkelige Salgsværdi; det er kun, naar Ejendommene bliver mindre, at man fjerner sig fra Salgsværdien, at man ikke er i Stand til at klare, hvad Salgs- eller Købeværdien virkelig er.

Saa har man sagt, at de Salgsoplys-